

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4507 van 4 december 2007
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X.

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 12 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. WISSING loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X, van Iraanse nationaliteit, is het rijk binnengekomen op 8 december 2000 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 12 december 2000. Op 21 december 2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 7 maart 2003 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeksters vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden op 31 augustus 2006 verworpen door de Raad van State.
- 1.2. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en diende op 1 februari 2007 een tweede asielaanvraag in.

2. Op 7 maart 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende een dringend beroep in op 9 maart 2007. Zij werd gehoord op 16 augustus 2007.
3. Op 24 augustus 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 augustus 2007 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing.

2. Ten gronde.

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk en juridisch niet afdoende zijn om de bestreden beslissing te dragen, dat de Commissaris-generaal de voorwaarde van de 'goede trouw' probeert in te voeren voor het beoordelen van de asielaanvraag van een réfugié sur place, waardoor een bijkomende en ontoelaatbare voorwaarde wordt toegevoegd aan de wettelijke vereisten om een beschermingsstatuut toe te kennen en dat de bestreden beslissing in tegenspraak is met algemeen bekende feiten. Verzoekster stelt dat zij haar volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties doordat zij alle feiten waarover zij kennis heeft vermeldt, dat haar verklaringen coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, en dat zij de gegrondheid van haar vrees voor vervolging voldoende aannemelijk heeft gemaakt, zodat de Commissaris-generaal had dienen te besluiten tot erkenning in de zin van de Vluchtelingenconventie. Inzake subsidiaire bescherming, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing onvoldoende aantoont waarom zij geen reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd. Verzoekster stelt dat ze geen enkel inzicht verworven heeft in de weigeringsmotieven en dat ze dus niet kan opmaken hoe ze er tegen eventueel nuttige rechtsmiddelen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is.
2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Verzoekster kan overigens bezwaarlijk stellen dat ze niet kan opmaken hoe ze tegen de weigeringsmotieven eventueel nuttige rechtsmiddelen zou kunnen aanwenden, gelet op haar omstandig verzoekschrift.
3. De schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van de nietigverklaring van een beslissing waarbij niet over de

ontvankelijkheid maar over de gegrondheid van een aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling uitspraak wordt gedaan. (R.v.St. nr. 135.546, 29 september 2004; R.v.St. nr. 130.751, 28 april 2004; R.v.St. nr. 114.242, 6 januari 2003.).

4. Blijkens verzoeksters verklaringen zoals weergegeven in de gehoorverslagen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, vreest zij vervolging in haar land van herkomst omdat (i) de Iraanse autoriteiten het boek 'Duivelsverzen' van Salman Rushdie in haar woning hebben aangetroffen en verzoeksters echtgenoot de schuld voor dit verboden boek in haar schoenen heeft geschoven, (ii) zij met haar twee minderjarige kinderen Iran heeft verlaten en dit zonder de vereiste toestemming van haar echtgenoot en (iii) zij in België deelneemt aan manifestaties georganiseerd door de Iraanse oppositiebewegingen MKO en Saltanab Talab.
5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat (i) verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aanhaalt die de beoordeling over de bedrieglijkheid van de eerste asielaanvraag kunnen weerleggen, (ii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de vlucht van haar zoon A., (iii) het ongeloofwaardig is dat verzoekster in de zeven jaar na de verdwijning van haar zoon nog steeds geen poging heeft ondernomen om nieuws over hem in te winnen, (iv) zij geen enkel begin van bewijs aanbrengt waaruit blijkt dat zij door de Iraanse autoriteiten effectief wordt gezocht of vervolgd en (v) het feit dat verzoekster in België deelnam aan een aantal betogingen van de Iraanse oppositie, op zich niet inhoudt dat zij een reëel risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Iran, daar dit risico enkel bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden en verzoekster gezien haar profiel niet tot deze risicogroep kan worden gerekend.
6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn/haar relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is, zoals blijkt uit hetgeen volgt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.
7. In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat de vaststelling dat zij bij een vorige asielprocedure bepaalde verklaringen zou hebben afgelegd, geen enkel logisch verband heeft met haar huidige geloofwaardigheid en dat uit elementen van vroegere asielaanvragen afleiden dat de nieuw aangebrachte elementen ongeloofwaardig

zouden zijn, ontoelaatbaar is. Verzoekster verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad (RvV, arrest nr. 1000 van 26 juli 2007 in de zaak 560), waarin beslist werd geen rekening te houden met delen van de motivering van beslissingen van het Commissariaat-generaal die betrekking hebben op eerdere asielaanvragen en enkel met elementen die bijgebracht werden in de voorliggende asielprocedure rekening te houden.

Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat zij zich voor haar huidige asielaanvraag “bijkomend op andere feiten” steunt. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, hebben haar verklaringen bij een vorige asielprocedure wel een logisch verband met de huidige geloofwaardigheid vermits verzoekster zich bij haar tweede asielaanvraag tevens steunt op de elementen van haar eerste asielaanvraag. De Commissaris-generaal en de Raad mogen, zonder dat de eerste asielaanvraag in haar geheel opnieuw wordt beoordeeld, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt op het tijdstip van zijn beslissing, alle objectieve gegevens nagaan die hij nodig acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Hij mag rekening houden met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een vroegere asielaanvraag. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat in het kader van een tweede asielaanvraag uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren. Aldus mag de Commissaris-generaal zijn oordeel baseren op de daarin vervatte informatie. Hij mag eveneens verklaringen vergelijken die werden afgelegd in het kader van meerdere procedures en door middel van eventuele tegenstrijdigheden het bedrieglijke karakter van de nieuwe asielaanvraag vaststellen, indien deze aanvraag betrekking heeft op vervolgingsfeiten die reeds geheel of gedeeltelijk werden onderzocht in het kader van een vorige asielaanvraag (R.v.St., nr. 129.650, 24 maart 2004).

De Raad stelt vast dat de in de bestreden vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de vlucht van verzoeksters zoon, dewelke steun vindt in het administratief dossier, in het verzoekschrift niet wordt betwist, zodat dit onderdeel van de motivering staande blijft.

Ook het motief van de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster in de zeven jaar na de verdwijning van haar zoon, nog steeds geen poging heeft ondernomen om nieuws over hem in te winnen, wordt in het verzoekschrift niet betwist, noch weerlegd. Verzoekster beperkt zich ertoe te stellen dat dergelijke overweging niet afdoend is om haar geloofwaardigheid en de gegrondheid van haar vrees voor vervolging te ondergraven. De Raad merkt echter op dat verzoeksters ongeloofwaardig geachte verklaringen geen betrekking hebben op details maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot vertrek uit het land van herkomst en dus raken aan de kern van haar asielrelaas, waardoor de Commissaris-generaal op dit vlak terecht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich.

8. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs aanbrengt ter staving van de door haar beweerde vervolgingsfeiten. Zoals reeds terecht in de bestreden beslissing werd opgemerkt beschikt zij niet over concrete aanwijzingen waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten effectief naar haar op zoek zouden zijn en heeft zij geen weet van een gerechtelijke procedure die tegen haar zou ingesteld zijn. Verzoekster baseert zich op dit punt louter op de verklaringen van haar buurvrouw, die zou gezegd hebben dat verzoekster bij terugkeer naar Iran in serieuze problemen terecht zal komen omdat haar echtgenoot alle schuld voor het verboden boek van Rushdie in

haar schoenen heeft geschoven (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Dergelijke beweringen en speculaties volstaan echter niet om aannemelijk te maken dat verzoekster in geval van terugkeer naar Iran effectief zal vervolgd worden. Het door verzoekster neergelegde attest van Amnesty International is niet van die aard om deze appreciatie om te buigen. Verzoekster maakt tevens niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer zal vervolgd worden omdat zij het land heeft verlaten met haar kinderen zonder de vereiste toestemming van haar echtgenoot. Deze bewering klemmt des te meer omdat uit de door verzoekster neergelegde echtscheidingsakte, dewelke dateert van 13 september 2003 en dus ruim twee en een half jaar na haar vertrek uit Iran, blijkt dat in onderlinge toestemming werd overeengekomen dat het hoederecht over de gemeenschappelijke kinderen, zijnde de kinderen die zich bij verzoekster in België bevinden, aan haar werden toegewezen. Om deze reden kan dan ook geen geloof worden gehecht aan dit aspect van verzoeksters asielrelaas.

9. Inzake verzoeksters politieke activiteiten in België, merkt de Raad op dat indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie moet in dat geval met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument IR 2007-011w van 13 maart 2007), blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na hun vlucht te kunnen staven. Meestal gaat het bij deze activiteiten om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de USA en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet wel van worden uitgegaan dat Iraanse instanties de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de geconsulteerde bronnen alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook in de openbaarheid treden. Actievoerders en gewone deelnemers aan oppositionele activiteiten en protestacties tegen het Iraanse regime in België worden bij een eventuele terugkeer hoogstwaarschijnlijk enkel ondervraagd op de luchthaven en naderhand vrijgelaten. Gewone deelnemers die voorheen geen strafdossier tegen hen hadden lopen, krijgen normaal gezien geen problemen bij terugkeer.

Verzoekster voert terecht aan dat met het invoeren van de voorwaarde van de goede trouw voor het beoordelen van de asielaanvraag van een réfugié sur place, een bijkomende en ontoelaatbare voorwaarde wordt toegevoegd aan de wettelijke vereisten om een beschermingsstatuut toe te kennen. Dit neemt echter niet weg dat, gelet op het voorgaande, verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer naar Iran een reëel risico op vervolging loopt omwille van haar activiteiten in België. Verzoekster verklaarde immers zelf dat zij gewoon deelneemt aan betogingen van Saltanab Talab en MKO, zonder dat zij een organisatorische functie heeft, dat zij

geen lid noch sympathisant is van een partij en dat zij nooit met de media heeft gepraat (administratief dossier, stuk 3, p. 10). Gelet op haar profiel kan verzoekster bezwaarlijk tot hoger genoemde risicogroep worden gerekend. Ze toont bovendien niet aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar 'oppositieactiviteiten' in België'.

Verzoekster argumenteert dat de Commissaris-generaal op een selectieve manier gebruik maakt van de informatie waarover deze beschikt en betwist dat er enkel een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen bestaan in hoofde van leidinggevende publieke oppositiefiguren. Verzoekster verwijst in dit verband naar het Cedoca-antwoorddocument IR2007-004w, dat als bijlage aan het verzoekschrift werd gevoegd. Dit document maakt melding dat gewone leden van oppositiebewegingen in het buitenland bij terugkeer zijn geïnterviewd, sommigen voor de camera verklaringen hebben moeten afleggen en dat ze dan werden vrijgelaten. Hun familieleden zouden zich garant hebben moeten stellen dat ze niet opnieuw actief zouden worden voor de MKO. De Raad is van oordeel dat dit bezwaarlijk als vervolging kan worden beschouwd. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt immers een voortdurende of systematische schending van mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Dat de Commissaris-generaal op een selectieve manier gebruik maakt van de beschikbare informatie kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Verzoekster verwijst in dit verband tevens naar algemene rapporten betreffende Iran, die zij eveneens in bijlage toevoegt aan haar verzoekschrift (Immigration and Refugee Board of Canada, *Responses to Information Requests*, 25 mei 2006; Immigration and Refugee Board of Canada, *Responses to Information Requests*, 28 juni 2006; Nederlands ministerie van Buitenlandse zaken, *Algemeen Ambtsbericht Iran*, augustus 2006, p. 79; Home office, UK, *Country of Origin Information Report Iran*, 27 oktober 2006, p. 66; Home office, UK, *Country of Origin Information Report Iran* 4 mei 2007, randnr. 19, p. 97-100). Het volstaat echter niet naar algemene rapporten te verwijzen om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft op dit punt in gebreke. Bovendien blijkt uit deze rapporten op geen enkele wijze dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert niet correct zou zijn.

- 2.10. De Raad moet verzoeksters asielaanvraag slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoeksters verhaal, hetgeen om hogervermelde redenen niet het geval is.
- 2.11. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde feiten als deze van haar asielaanvraag. Aan verzoekster kan, gelet op de bovenvermelde ongeloofwaardigheid van deze feiten en zij evenmin andere elementen aanvoert ter ondersteuning van haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.
12. De argumentatie in het verzoekschrift inzake de weigeringsbeslissing van verzoeksters zoon M.J. is niet dienend voor de beoordeling van haar asielaanvraag.
13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. De bestreden beslissing is noch onredelijk, noch onzorgvuldig wanneer, in acht genomen wat voorafgaat, de

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend, noch voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 december 2007 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.